

ЗМІСТ

Ірина Славінська

Пригода з першого слова	7
-------------------------------	---

Юрій Андрухович

Історія про армію	11
Історія про те, як бути у своїй тарілці	16

Катерина Боманова

Історія про те, як бути менеджеркою культури	21
--	----

Ольга Герасим'юк

Історія про емоції	31
Історія без табу	32
Історія про депутатство	35

Лариса Денисенко

Історія про те, як смерть вчила не боятися її атрибутики	39
Історії про те, як життя грається в театр абсурду, і ти стаєш його геройнею	42

Дрена Кария

Історія про те, чим міряти успіх	53
Історія про те, як бути творчою матусею	57
Історія про дорослих і вічних підлітків	59
Історія про любов до себе, хворобу та зцілення	60

Андрій Куліков

Історія про те, як бути конформістом 63

Іван Леньо

Історія про поразку та перетворення 77

Сергій Лещенко

Історія про те, як не боятися 83

Історія про (не)безпеку роботи журналіста 85

Юрій Макаров

Історія про те, як відмовитися від однієї мрії,
щоби здійснити іншу, або Як бути лузером 89

Мар'яна Садовська

Історія про те, як нестрашно бути матір'ю 101

Історія про вільних митців 109

Наталка Снайданко

Історія про вірус писання 115

Історія про те, як (важко) бути жінкою 119

Історія про українську шкільну систему 122

Історія про те, як текст «працює» 124

Історія про те, як жити в злагоді з собою 126

Ірина Слобінська

ПРИГОДА З ПЕРШОГО СЛОВА

У мій день народження, в короткій паузі між купівлею продуктів, нарізанням олів'є та тушкуванням кролика, я зустрілась із Дмитром Кириченком – видавцем книжки, яку ви зараз тримаєте в руках. За чашкою какао ми домовилися про те, що разом створимо видання, яке може надихнути, над збіркою історій людей, які вже захоплюють нас своєю роботою й творчістю. Є рідкісні проекти, що складаються з першого слова. «Історії талановитих людей» – саме така пригода. Список героїв книжки затвердився напрочуд легко – виявилося, що Дмитра та мене вражают одні й ті самі люди. Розклад інтерв'ю будувався гармонійно, і в графіках героїв моєї книжки завжди знаходилися «вікна» для розмов. Тож усе виглядало дуже оптимістично: працювалося швидко, половина текстів була готова, і дедлайн виглядав далеким і зовсім не страшним.

А потім 21 листопада 2013 року почався Євромайдан, і робота призупинилася – мої вечори минали на Майдані Незалежності, а дні – в нестримному читанні новин і записів у соціальних мережах, у писанні колонок, оновленнях блогу й коментарях для зарубіжних медіа. Пам'ятаю ранок 30 листопада, коли після побиття студентів «Беркутом» стало ясно: читати й писати не про Євромайдан найближчим часом мені точно не вдасться. Того дня я йшла на зустріч Незалежної медіа-профспілки, де ми з колегами цілком серйозно обговорювали потребу купити яскраві жилети з написом «Преса». Ніхто ще не зізнав, що після 19 січня 2014 року замість яскравих жилетів нам насправді знадобляться бронежилети та наколінники з касками. Ніхто ще не зізнав, що після 18 лютого 2014-го виявиться, що бронежилети не допомагають від кулі снайпера. На цьому тлі в грудні 2013 року в «Радіобарі» разом із друзями з «Європи плюс» Громадське радіо, де я працюю, почало багатогодинний щоденний марафон «Євромайдан-онлайн».

Пам'ятаю, що в ті дні листування про книжку та взагалі про справи завмерло. А в лютому 2014 року почалися щоденні вечірні марафони на хвилях Національного українського радіо, коли сил вистачало лише на вечерю й сон. Чи не єдиний робочий епізод за весь цей час – випадкова зустріч із видавцем у «Макдональдсі» на Майдані Незалежності. Я з друзями зайшла туди погрітися і в черзі по каву роздивилася знайоме обличчя. Чи варто казати, що випадкова зустріч відбулася в день запланованого дедлайну подачі рукопису книжки? Що ніякого готового рукопису ще не було? Що ми одністайно вирішили відкласти проект до кращих часів? Хоча тепер, коли пишу цю передмову, словосполучення «краші часи» видається чимось далеким, артефактом минулих мирних часів.

Але насправді Євромайдан виявився потужним співавтором книжки, що не лише подарував мені відстрочку для довшої й вдумливішої роботи з текстом, а й несподівані зустрічі та історії. Завдяки Євромайдану до Києва приїхали Мар'яна Садовська, Юрій Андрухович, Наталка Сняданко. А це, якщо бути точною, 33 відсотки героїв цієї книжки. Крім них, на сторінках «Історії талановитих людей» звучать голоси Катерини Ботанової, Ольги Герасим'юк, Лариси Денисенко, Ірени Карпі, Андрія Куликова, Івана Леньо, Сергія Лещенка, Юрія Макарова – дорогих моїх киян, приводів для зустрічі з якими ніби й шукати не треба, але кожен із них у вирі Євромайдану (і передчутті його початку) знайшов часинку для розмови.

Як виглядала робота над книжкою? Дуже просто. Я розмовляла з кожним героєм і з кожною героїнею, вибираючи історії та цікаві зізнання, а потім опрацьовувала розшифровані стенографістами тексти. У результаті мені, здається, вдалося зберегти звучання голосів талановитих людей, які поділилися своїми досвідами. Водночас це живе мовлення я трохи «фікціоналізувала», дещо підкresливши драматургію життєвих подій, адже іноді потрібен погляд збоку, щоби помітити внутрішню логіку та зв'язки між ніби випадковими збігами обставин. Після цієї роботи «переписувачки» я віддавала тексти на авторизацію, щоби перевірити, чи всі дати, прізвища, імена й назви правильно почуюто, чи всі деталі коректно записано. Хочу радісно сказати, що спроб цензури не було – більшість правок від героїв і героїнь книжки стосувалося переважно стилістики та уточнень дат або імен. Це, по-моєму, вказує на ширість, адже ніхто з моїх співрозмовників не намагався «фільтрувати» сказане.

Що в цих історіях?

У них бачимо Юрія Андруховича – двадцять років тому це був юний не дуже впевнений у собі поет-початківець, який постійно не